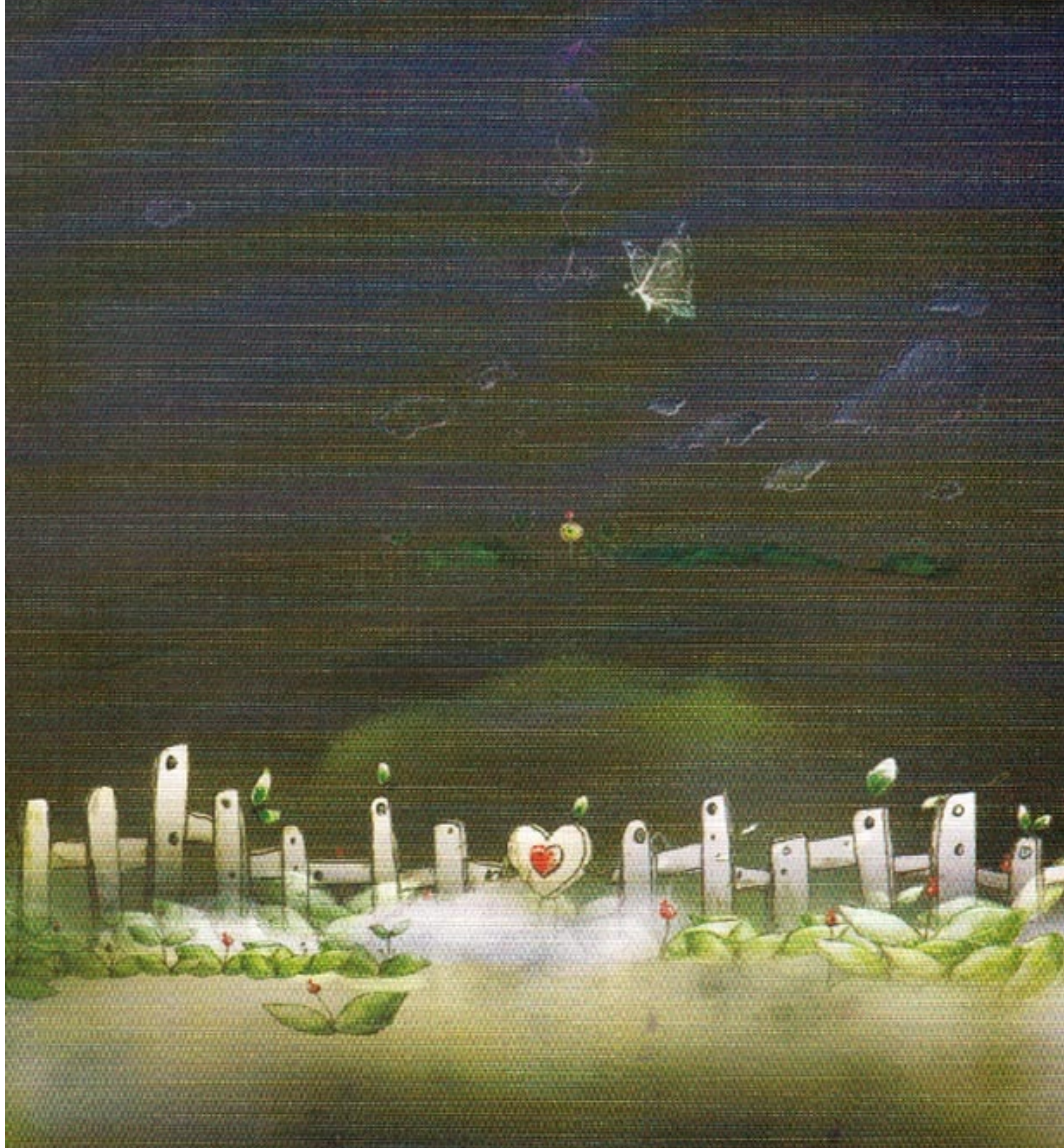

နိမိတ်

အိမ်အရ

မိုးဆက်လင်းထက်

အမိအရ နီဒါန်း

နှင်းမှုန်လေးတွေ တဖွဲဖွဲကျကာနေသည်။ မနက်ကိုးနာရီပင် ထိုးပြီ
ဖြစ်သော်လည်း နှင်းက မကွဲချင်သေး။ ထို့အပြင် အအေးဓာတ်က
အရပ်လေးမျက်နှာကို လွှမ်းခြုံထားသေးသည်။ အေးခန့်က
ခရီးဆောင်အိတ်တစ်ဖက်၊ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲကာ မြင်းလှည်ဂိတ်သို့
ထွက်လာလိုက်သည်။ အမှန်တော့ မြင်းလှည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဒီအရပ်ဒေသမှာ
တော့ ထိုအရာကို ရထားလုံးဟု ခေါ်သည်။

သူရောက်သွားတော့ ရထားလုံးတစ်စင်းနားမှာ ရပ်နေသော
ဂေါ်ရခါကုလားတစ်ယောက်က...

‘‘ညီလေး... ရထားလုံး ငှားမလို့လား။[?] [?]

‘‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အားလား။[?] [?]

‘‘အားတယ်လေ... ဘယ်သွားမလို့လဲ။[?] [?]

အေးခန့်က လိပ်စာစာရွက် ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ရထားလုံးဆရာက လိပ်စာစာအရွက်ကို ကြည့်၍

‘‘ဪ မြို့အထွက်ဘက်မှာ ပဲ၊ ငါးထောင်တော့ ပေးရမယ် ညီလေး။[?] [?]

‘‘ဟာ... များ လှချည်လား။[?] [?]

‘‘ကိုယ့်ညီသွားရင် တွေ ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ညီလပ်စာက
မြို့အထွက်ဘက်က လိမ္မော်ခြံတွေ ဘက်မှာ ကွ။[?] [?]

အေးခန့် တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပါလာတဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို ရထားလုံးအတွင်း
သို့ ပစ်တင်လိုက်ကာ ရထားလုံးမောင်းသူဘေးက တစ်နေရာသို့

ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရထားလုံးဆရာ ဂေါ်ရခါးက သူ့ကို ကြည့်၍ ...

``ကိုယ့်ညီက အထဲမှာ မထိုင်ဘူးလား။။

သူက ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း...

``ဒီအပေါ်က တစ်ခါမှ မစီးဘူးလို့ ဒီကပဲ လိုက်တော့မယ်။။

ရထားလုံးဆရာက ပြုံးလိုက်ကာ..

``သဘောဗျာ... သဘော၊ ဒါနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို အခုမှ ရောက်ဖူးတာလား

..

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရထားလုံးဆရာက သူ့ဘေးနား
ထိုင်ရင်း မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်လိုက်ကာ ဆက်မေး၏ ။

``အလည်ပဲလား။။

သူက ပြုံးလိုက်ကာ...

``ဆိုပါတော့ဗျာ။။

ထို့နောက် ရထားလုံး စ,ထွက်၏ ။ လမ်းဘေးဝဲယာ ရှုခင်းတွေ
ကိုကြည့်ရင်း ရထားလုံးလှည်းဘီးသံနှင့် မြင်းခွာသံများ ကြားတွင် သူ
စီးမျောသွားပါတော့သည်။

အေးခန့်

သူ့ကို ရွာကလူတွေ က ငဝိချက်ဟု ခေါ်သည်။ နေရာတကာ ဟိုစပ်စပ်
ဒီစပ်စပ် ပါတတ်သော ကြောင့် ပါလေရာငဝိချက်ဟု ခေါ်ရင်မှ ဤနာမည် တွင်

သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူက ဆရာလည်း လုပ်တတ်သည်။ သူက တကယ်သိ၊ တကယ်တတ်လို့ ဆရာလုပ်တာမျိုး မဟုတ်၊ ဘာမှမသိ၊ ဘာမှမတတ်ဘဲနဲ့ ဝါသနာအရ သူတစ်ပါးအပေါ် ဆရာလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ရွာလည်မှာ နေတဲ့ မတုတ် လေအောင်ခြင်းကို ကုက္ကိလ်ရွက်နှင့် ဟင်းခါးရွက် သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်ရတယ်ဟု သွားပြောရာ ဟိုက အဟုတ်မှတ်၍ လိုက်လုပ်ရာမှ မတုတ် မြို့က တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ ညတွင် ချင်း ရောက်သွားဖူး၏။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကို ကျွဲခေါင်းသီးနှင့် လက်ဖက်သုတ်က တွဲ စားရင် အစာကြေတယ်ဟု ပြောပြီး သွားကပ်ဖူးရာ ဆရာတော် တုတ်နဲ့လိုက်၍ ကျောင်းပေါ်က ခွေးပြေးဝက်ပြေး ထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးသည်။

‘ ‘ခွေးသား၊ ကျွဲခေါင်းသီးနဲ့ လက်ဖက်က အခန့်မသင့်ရင် တောက်ပြီး သေတတ်တယ်ဟဲ့ မှတ်ထား၊ ငါ့ကို ဘဝနတ်ထဲ မြန်မြန်ပျံ့အောင် လုပ်နေတာလား။’[၇]

ဆရာတော် ပြောစကားက အခုထိ ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ။

သို့သော် အေးခန့်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ သူ့ပသီအတိုင်း ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် နေရာတကာပါ၍ ဆရာလုပ်မြဲအတိုင်း လုပ်သည်။ ဒီလိုနဲ့ အေးခန့်တစ်ယောက် ရွာကိုလာသည့် ကျောက်ပွဲစားတစ်ယောက်နှင့် ပါသွားရာ နှစ်နှစ် လောက် ရွာက ပျောက်သွားသည်။ သူ့အကြောင်း ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့။ မိုးကုတ်မှာ လိုလို၊ ဖားကန့်မှာ လိုလိုသာ ကြားရသည်။ ဤသို့ ဖြင့် နှစ်နှစ် လောက်ကြာတော့ ရွာကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ရွာကလူတွေ က သူ့ကို ကျောက်အောင်ပြီး သူဌေး ဖြစ်လာသည်ထင်၍ ဝမ်းသာအားရ ဂိုင်းကြိုကြ၏။ သို့သော် အေးခန့်ဘဝ ဒုရင်းကဒုရင်း။ သို့သော် ထူးခြားတာတော့ ဖြစ်လာသည်။ အရင်ကလို ပေါတောတော ရူးနဲ့နဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလာ၏။ ဒဿနာလိုလို၊ ဆိုက်ကိုလိုလိုနှင့် အတွေ့ ခေါ်ဆန်ဆန် စကားလုံးတွေ သုံးတတ်လာ၏။

ဤသို့ နှင့် ရွာမှာ တစ်လလောက် နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကြီးတော် ကြီး ဆုံးသွား၍ ကျန်ခဲ့တဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ ခြံဝိုင်းလေးကို ရောင်းပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းချသွားပါတော့သည်။

ရန်ကုန်သို့ သွားကာနီး သူပြောသွားတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်း ရှိသေး၏ ။
ဘာတဲ့...

‘စာပေလလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်တော့မည်’ ။ တဲ့။

အောင်ကြီး

သူကတော့ အေးခန့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ ရွာမှာ ဆို ဆိုးဖော် ဆိုးဖက်၊ တေဖော်တေဖက်၊ သောက်ဖော် သောက်ဖက်၊ ဂေါ်ဖော် ဂေါ်ဖက်တွေ ဖြစ်ကြသည်။ အေးခန့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူလည်း ရာဇဝင်နဲ့ လာသူပါ။ သူက အေးခန့်လိုတော့ နေရာတကာ ပါလေရာတော့ မဟုတ်။ သို့သော် နည်းနည်း ကြွားချင်တဲ့ ဇလေးတော့ ရှိသည်။ သူ့ဆီမှာ ဆယ်ပြားရှိလျှင် တစ်ကျပ်ရှိသည်ဟု ပြောတတ်တဲ့သူမျိုး။

သူလည်း အေးခန့်နဲ့ အတူတွဲ လာရင်း အေးခန့်ပျောက်သွားတဲ့ နှစ် နှစ် အတွင်း ဟိုဘက်ရွာက အေးဘုံနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ရွာက ထွက်သွားလိုက်တာ ပြန်ပေါ်မလာတော့။ အေးခန့် ရွာကိုပြန်ရောက်လာတော့ အောင်ကြီးအကြောင်း စုံစမ်းသည်။ သို့သော် ဘာသတင်း အစအနမှ မရ။

ထို့နောက် အေးခန့် ရန်ကုန်ရောက်သွားသည်။ တစ်ရက်(၃၅)လမ်းထဲမှာ အောင်ကြီးနဲ့ အမှတ်မထင် ဆုံ၏ ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်မေးကြသည်။

အေးခန့်က အခု သူ နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီး ဖြစ်နေပြီဟု
ပြောသည်။ အောင်ကြီးကလည်း ဝမ်းသာကြောင်းပြော၍ သူလည်း
ပြင်ဦးလွင်ဘက်မှာ လိမ္မော်ခြံတွေ ပိုင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အခု ရန်ကုန်ကို လိမ္မော်သီး
အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံသို့ လာရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွား၍
သူ့လိပ်စာပါ ပေးသွား၏ ။

ထို့နောက်

‘‘မင်း...စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ရင်း စာရေး ချင်ရင် လာခဲ့လေ

’’

ဟု ဖိတ်ကြားသွားလေသည်။

ဤသို့ ဖြင့် သူတို့နှစ် ယောက် အဆက်အသွယ် ပြန်ရသွားကြလေသည်။

ဤသို့ ဖြင့်ပင် ခြောက်လလောက်ကြာသော အခါ...။

အခန်း (၁)

‘‘နေစမ်းပါဦး... ရှင့်သူငယ်ချင်းက နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီး ဆိုတော့ နာမည် ဘယ်သူလဲ??

‘‘သိဘူးလေ??

‘‘ဟင်... မသိဘဲနဲ့ ရှင်က နိုင်ငံကျော် စာရေး ဆရာကြီး လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ??

‘‘သူပဲ ငါ့ကိုပြောတာပဲ၊ သူက နိုင်ငံကျော် စာရေး ဆရာတဲ့??

အေးဘုံ သက်ပြင်းကို အတောင့်လိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ သူ့ယောက်ျားသူ ကြည့်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လည်း ဖြစ်နေရ၏ ။

‘‘ဒီမှာ ကိုအောင်ကြီး ကျွန်မတို့မှာ စားစရာတောင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ ရှင့်သူငယ်ချင်းက ဒီကိုလာပြီး စာလာရေး ဦးမယ်၊ ကျွန်မဗိုက်ထဲက တစ်ယောက်ကလည်း ဘယ်တော့အပြင်ထွက်မယ် မသိဘူး၊ အဲဒီ ကိစ္စ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ??

အောင်ကြီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကလေးကို နှစ် ချက်သုံးချက် ဖွာ၍ ...

‘‘ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟာ... သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့??

‘‘အာ... ဘယ်လို သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်သွားမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှာ လဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင်ရတဲ့ ခြံစောင့်လခ နှစ် ပဲတစ်ပြားနဲ့ အခုစားမယ့်လူတစ်ယောက်က တိုးလာဦးမယ်??

‘‘သူ့မှာ လည်း ပိုက်ဆံပါလာမှာ ပါဟာ နင်ကလည်း??

‘‘ပါလာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊

ပြီးတော့ ရှင်က ဒီလိမ္မော်ခြံကို ရှင်ပိုင်တယ်လို့ ပြောထားတယ်ဆို။

‘‘အေးလေ... ဘာ ဖြစ်လဲ၊ အဲဒါ သူသိတာလိုက်လို့။

အောင်ကြီးက ဘာမှမ ဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြေ၏ ။

အေးဘုံက မျက်နှာမဲ့ကာ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

‘‘ကြွေးတယ်ဆိုတာလည်း တော် ရုံတန်ရုံ ကြည့်ကြွေးရတယ်

အောင်ကြီးရဲ့၊ ဟိုက ရှင့်ကို ခြံပိုင်ရှင်သူဌေးလို့ ထင်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊

ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးပြောရင် ယုံမှာ လား။

‘‘ဒါ... ငါ့ဟာငါ ကြည့်ပြောပါ့မယ်ဟာ၊ နင်သာ မီးစင်ကြည့်ကစမ်းပါ၊

ဒီကောင်နဲ့ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက တွဲ လာတာပါ အေးဆေးပါ။

အေးဘုံ ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ထိုင်ရာမှထပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့

ဝင်သွားတော့သည်။ အောင်ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍

မြေနီလမ်းကလေးကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါတော့၏ ။

‘‘ရထားမှာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်ဗျ၊ မြင်းရထား၊ ဒီဇယ်ရထားနဲ့

ရေနွေးငွေ့ရထား။ အဲ... ခင်ဗျားရထားက မြင်းဆွဲရတဲ့ ရထားဆိုတော့

မြင်းရထားအမျိုးအစားမှာ ပါတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မလား။

ဂေါ်ရခါးကုလားက အေးခန့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အူကြောင်ကြောင်နှင့်

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အေးခန့်က သူ့ရှေ့က လှည်းဆွဲနေတဲ့မြင်းကို တစ်ချက်ကြည့်၍

...

‘‘ခင်ဗျားမြင်းက ဘယ်ကလဲ။

``ဗျာ??

``ခင်ဗျားမြင်းက ဘယ်ကလဲလို့??

``ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟင်??

``ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ဒီမြင်း ဘယ်ကလဲလို့??

အေးခန့်ရဲ့ စိတ်မရှည်နိုင်တဲ့ စကားကြောင့် ကုလားက

အူကြောင်ကြောင် ပို ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်....

``ကျ... ကျ... ကျွန်တော့်အိမ်ကပါ??

``မွေးရပ်ဇာတိက??

အေးခန့်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက်မေးသည်။ ကုလား ဘုမသိ ဘမသိ

ဆက်ဖြေ၏။

``ပြင်... ပြင်.. ပြင်ဦးလွင်ကပါပဲ??

အေးခန့်က လက်ခုပ်တစ်ချက် ဖြောင်းခနဲ တီး၍ လက်သီးလက်မောင်း

တန်းပစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကုလား လန့်ကာတုန်သွား၏။

``ဒါပဲဗျ... ဒါပဲ၊ ရှမ်းမှာ မြင်း၊ နွားမှာ ရခိုင်တဲ့၊ ခင်ဗျားမြင်းက

ရှမ်းမြင်းဗျ၊ ရှမ်းမြင်း၊ ဒါကြောင့် ကောင်းတာ??

ကုလားက ခေါင်းကိုကုတ်သည်။ အေးခန့်က ဆက်ပြော၏။

``ခင်ဗျား မှတ်ထား၊ မြင်းထဲမှာ ရှမ်းပြည်ကမြင်းက အကောင်းဆုံးဗျ??

``မ.... မ.... မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်??

``ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားမြင်းက ပြင်ဦးလွင်မှာ မွေးတော့

ရှမ်းမြင်းပေါ့ဗျ??

‘‘ဟာ... သူကသာ ပြင်ဦးလွင်မှာ မွေးတာ၊ သူ့အဖေက
ရေနံချောင်းဘက်ကဗျ[?]

‘‘အင်[?]

အေးခန့် တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီး တွေ့ ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ခဏလောက်
ကြာတော့မှ...

‘‘ဒါဆို သူ့အဖေက ရှမ်း ဖြစ်မယ်[?]

ကုလားက ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါ၍ ...

‘‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... သူ့အဖေကလည်း ရေနံချောင်းကပဲ[?]

အေးခန့်က ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ
အတွေးတစ်ခု ရသွားကာ...

‘‘ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ဗျာ... ရှမ်းပြည်မှာ မွေးတော့ ရှမ်းမြင်းပဲပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား[?]

‘‘ထားပါတော့ဗျာ... ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားပြောသလို ရှမ်းမြင်းပဲ
ထားပါတော့[?]

အေးခန့်က ရယ်သည်။ ထို့နောက် စကားဆက်ပြော၏ ။

‘‘မြင်းလည်းကို သူ့နေရာဒေသလိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး ခေါ်ကြတယ်ဗျ၊ အဲ...
အခု ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ တော့ ရထားလုံးပေါ့၊ မော်လမြိုင်ဘက်မှာ ဆို ဘုံပြတ်လို့
ခေါ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တို့ အညာမှာ တော့ မြင်းလည်းပေါ့၊ ခင်ဗျား အဲဒါတွေ
သိလား[?]

ကုလား တဖြည်းဖြည်း စိတ်ညစ်လာသည်။ ဈေးဦးပေါက်မို့သာ
လာဘ်ဦးမလှန်ကောင်း၍ ငြိမ်နေရသည်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်သာဆို
ခုန်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာ၏ ။

‘‘ခင်ဗျား မကြားဖူးရင်လည်း မှတ်ထားပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဆရာကြီး လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဗဟုသုတ ဖြန့်ဝေပေးတဲ့ သဘောပါ။။။

ကုလား သက်ပြင်းကို ခိုးချသည်။ အေးခန့်မြင်မှာ လည်း ကြောက်ရသေး၏ ။

အေးခန့်ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေ ကို ကြည့်ရင်း လိုက်လာ၏ ။ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောတော့၍ တော် သေးသည်ဟု ဆိုရမည် ။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ မြေနီလမ်းလေးထိပ်သို့ ရောက်သည်။ ကုလားက ထိုထိပ်မှာ တင် သူ့မြင်းလှည့်ကို ရပ်၍ ...

‘‘ကဲ... ကိုယ့်ညီ ဒီလမ်းအတိုင်းသာ သွား၊ ကိုယ့်ညီ ရောက်ချင်တဲ့ ခြံကို ရောက်ပြီ။။

အေးခန့်က လမ်းကို မျှော်ကြည့်၍ ...

‘‘ခင်ဗျားက အထဲထိ လိုက်မပို့တော့ဘူးလား။။

‘‘ပို့တော့ ပို့ချင်ပါတယ်၊ ဒီလမ်းကကျဉ်းတော့ ထော်လာဂျီတွေ ထွက်လာရင် လျှောင်လို့ မလွတ်ဘူးဗျ။။

အေးခန့်က မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဖုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရထားလုံးအိမ်အတွင်း ၊ ထည့်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို မ၊၍ ထွက်သွားပါတော့၏ ။

ကုလားလည်း မြင်းလှည်းကို ပြန်လှည့်မလိုလုပ်ပြီးမှ...

‘‘ကိုယ့်လူ... ကိုယ့်လူ မြင်းလှည်းခ။။

ထိုတော့မှာ အေးခန့်က လှည့်ကြည့်၍ စပ်ပြီးပြီးနှင့်...

‘‘အဟီး... မေ့သွားလို့... ရော။။

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲက ထောင်တန်ငါးရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကုလားလည်း ထောင်တန်ငါးရွက်ကိုယူ၍ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပါတော့၏။ သူ့ခမျာ
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး အခုမှ ကျသွားသည့် ပုံစံမျိုး။

အောင်ကြီးက သူ့ခြံထဲသို့ လျှာတန်းလန်းထွက်ကာ ဒယီးဒယိုင်နဲ့
ဝင်လာတဲ့လူကို တွေ့ကတည်းက အေးခန့်မှန်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်
ထိုင်နေရာမှထကာ ခြံဝသို့ အပြေးအလွှား သွားလိုက်ပါသည်။

‘‘ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ မသက်သာလိုက်တာ၊
မြင်းလှည်းလေး ဘာလေး ငှားလာရောပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ။

အေးခန့်က မောနေသည့်ကြားမှ အောင်ကြီးကို
မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်ကာ...

‘‘ဘာ... မြင်းလှည်း ဟုတ်လား၊ မင်းပြောတဲ့မြင်းလှည်းပဲ
ငါငှားလာတာလေ။

အောင်ကြီးက အေးခန့်လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက ရှေ့ကဦးဆောင်၍ အိမ်ရှိရာသို့
လှမ်းထွက်သွားလိုက်၏။

‘‘ဒါဆိုလည်း ငါ့ခြံထိပ်ထိ ဘာလို့ လိုက်မပို့ခိုင်းတာလဲ။

‘‘ဒီလောက်ဝေးမှန်း ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွာ၊ သူက
လမ်းထိပ်ချပေးလိုက်တော့ ငါလည်း ဆင်းနေခဲ့တာပေါ့။

အောင်ကြီးက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်ပစ်လိုက်ကာ...

``သေလိုက်ပါတော့ အေးခန့်ရာ၊ မင်းကို မြင်းလှည်းသမားတော့
ပညာပေးလိုက်ပြီ၊ လမ်းထိပ်နဲ့ ငါ့ခြံက တစ်မိုင်လောက် ဝေးတာကွ။

``ဟင်

အေးခန့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူ့လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းက
တစ်မိုင်လောက်တောင် ရှိတယ်ဆိုပဲ။

ထို့နောက် သူတို့ အိမ်ထဲဝင်လာကြ၏။ အေးခန့်က အောင်ကြီးအိမ်ကို
တစ်ချက်ပေ့ကြည့်လိုက်ကာ...

``မင်းအိမ်လေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ရှိသားပဲ

..

``ဟဲ... ဟဲ ဒါတောင် ခြံထဲမှာ အ ဖြစ်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ပဲ
ရှိသေးတယ်ကွ၊ အပျော်ဆောက်ထားတာ၊ အပျော်ဆောက်ထားတာ၊ ခြံထဲကို
ကိစ္စလေးရှိလို့လာရင် နားဖို့ဆောက်ထားတာ၊ မြို့ပေါ်မှာ ငါ ပယ်ထားတဲ့အိမ်ဆို

``ဂလုံ

``ဟဲ့... သောက်ပလုတ်တုတ် ဘာလဲဟ

အိမ်အနောက်ဘက်မှ ဒန်အိုးလွတ်ကျသံလိုလို၊ ဒန်ခွက်အချင်းချင်း
ရိုက်သံလိုလို ရုတ်တရက် ထွက်လာ၍ အေးခန့် လန့်ကာသွား၏။ အောင်ကြီးက
အေးဘုံ သူ့ကို သတိပေးလိုက်ပြီးဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း
စကားလွှဲပစ်လိုက်ကာ..

``အဟဲ.. ဟဲ ... ကြောင်... ကြောင်တွေ ထင်တယ်ကွ၊ ဒီကောင်တွေ
အရမ်းသော င်းကျန်တာ

ထိုအချိန်တွင် အေးဘုံက မီးဖိုခန်းထဲက ပြူးပြူးကြီး ထွက်လာသည်။
မျက်နှာကတော့ သိပ်မကြည်လင်၊ အပြင်ရောက်တော့ အေးခန့်ကို

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ အောင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ အောင်ကြီးက
မျက်နှာချိုတစ်ချက် သွေးပြလိုက်ကာ...

‘‘ဘုံ... ဒါ ကိုယ်ပြောပြောနေတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေ၊ အေးခန့် ဒါ
ငါ့မိန်းမ[?] [?]

‘‘ဪ... အေး အေး၊ နင်က မကျည်းကိုင်းရွာကမလား၊ ငါ
သိတာပေါ့ဟာ၊ ဒီကောင်ကြီး နင့်ရွာကိုလာရင် ငါပါပါလာတယ်လေ မသိဘူးလား[?] [?]

‘‘မသိဘူး[?] [?]

အေးဘုံရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားကြောင့် အေးခန့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း
မသိတော့။ အောင်ကြီးက အေးဘုံအခြေအနေကို ကြည့်၍ မကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ
သိကာ စကားလမ်းကြောင်း အမြန်ပြောင်းသည်။

‘‘ကဲ... ဒီကောင်ကြီးလည်း ခရီးပန်းလာတယ်ဆိုတော့ နားချင်ပြီပေါ့၊
အပေါ်ထပ်မှာ မင်းအတွက် အခန်းပြင်ထားတယ် သူငယ်ချင်း၊ ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီး
ထမင်းစားကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မိန်းမ ဘာတွေ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားလဲ[?] [?]

‘‘ဘာတွေ ချက်ထားလဲ ဟုတ်လား၊ မနက်ကတည်းက ဆန်မရှိလို့
ဘာမှ မချက်ရသေးဘူး[?] [?]

‘‘ဟင်[?] [?]

အောင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာပျက်သွား၏ ။ သို့
သော် ချက်ချင်း ပြန်ဟန်ဆောင်လိုက်ကာ...

‘‘ဟား... ဟား... ငါ့မိန်းမကတော့ နောက်တော့မယ်၊ ဒီလိုပဲကွာ
ငါ့မိန်းမက အရမ်းနောက်တာ၊ ဟဲ... ဟဲ မင်းသွားနားရင် နားတော့လေ၊ ပြီးတော့
ထမင်းစားလာခေါ်မယ်[?] [?]

အေးခန့်က အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြကာ

အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ အေးခန့် အပေါ်ရောက်သွားတော့မှ အောင်ကြီးက
အေးဘုံနားသို့ ကပ်သွားကာ...

``ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိန်းမ၊ မင်း ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာလား။??

``ဟုတ်တာ မှန်တာ ပြောတာပဲလေ၊ ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ ရှင်သာ သူများ
ပစ္စည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းလုပ်ပြီး အငမ်းမရ လျှောက်ကြားနေတာ။??

``အေးပါကွာ... ထားပါတော့၊ အဲဒါတွေ ငါ့ကိစ္စထားပါ၊ ငါ့ဘာသာငါ
မီးစင်ကြည့်ကပျံ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာမှ မချက်ထားဘူးဆိုတာ တကယ်လား။??

``ဟုတ်တယ်၊ ဆန်မရှိလို့ ထမင်းအိုး မတည်ရသေးဘူး၊ ဟင်းကတော့
မနေ့ကကျန်တဲ့ ငါးကြော်တော့ ရှိတယ်။??

``ဒါဆို ဒေါ်လေးဆွေဆီက ထုံးစံအတိုင်း သွားချေးပြီး ချက်လိုက်ကွာ၊
ဟင်းရှိရင်လည်း ပေးလိုက်ပါဦးလို့။??

အေးဘုံက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

``ဟွန်း... ဒါမျိုးတော့ ခိုင်းတတ်တယ်။??

ဟု ပြောကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပါတော့၏ ။ အောင်ကြီးသည်
ထိုတော့မှ သက်ပြင်းချကာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

``ဘယ်လိုလဲ စားလို့သောက်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လား။??

``အဆင်ပြေပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။??

အေးခန့်က သွားကြားလေးထိုးကာ ဆိုသည်။ သူတို့က
စားပြီးသောက်ညှီးသွားတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ စကားထိုင်ပြောနေကြခြင်း

ဖြစ်၏။ အေးခန့်က တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ရှိနေသော လိမ္မော်ခင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

‘‘မင်းခြံက တော် တော် ကျယ်တာပဲကွာ နော်၊ ဝယ်တုန်းက ဈေးမနည်းမနော ပေးရမှာ [?] [?]

အောင်ကြီးက ရယ်သည်။ ပြီးနောက် အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘‘ပေးရတာ ပေါ့ကွ... ပေးရတာ ပေါ့ [?] [?]

‘‘ဒါနဲ့... မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်ချမ်းသာလာတာလဲ ဟင်၊ ပွပေါက်လေးရှိမယ့် ကိစ္စလေးရှိရင်လည်း ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦးကွာ [?] [?]

အောင်ကြီးက မျက်နှာတစ်ချက် တည်သွားသည်။ ထို့နောက် ရုပ်တည်ကြီးနှင့်...

‘ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ အားသုံးပါး စိုက်ခဲ့လို့ပေါ့ကွာ၊ သိတယ်မလား အောင်ကြီးလေ တခြားကောင်မှ မဟုတ်တာ [?] [?]

အေးခန့်က မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်းလည်း သူသိနေ၍ အောင်ကြီးစကားကို အပြည့်အဝလည်း မယုံရဲသေး။ ထို့နောက် တောင်တွေ မြောက်တွေ တွေ လျှောက်တွေ နေရင်းမှ မနက်က ကြုံတွေ့ ခဲ့သည့် အေးဘုံနှင့် ဆက်ဆံရေး ကို အတွေ့ ရောက်သွား၍ ...

‘‘ဟေ့ကောင် အောင်ကြီး [?] [?]

‘‘ဘာလဲကွ [?] [?]

‘‘မင်းမိန်းမက ဖြစ်ပျံ့မလားကွ၊ မနက်က တစ်မျိုးကြီးနော် [?] [?]

အောင်ကြီးက ဘာမှမ ဖြစ်သလို အမူအရာနှင့်...

``သူက ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဒီမှာ လာနေရတာ ကို စိတ်ညစ်နေတာ??

``ဟုတ်လို့လားကွာ... ဒါဆိုလည်း သူနေချင်တဲ့နေရာမှာ ထားလိုက်ပေါ့

..

`` ဖြစ်မလားကွ... သူက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့??

``ဒါနဲ့ သူက ဘယ်မှာ နေချင်တာလဲ??

``မြို့ပေါ်မှာ လေ... ငါက မင်းလာမယ်ဆိုတော့ စာလေးဘာလေး

အေးအေးဆေးဆေး ရေး ရအောင် ဒီပြောင်းလာတာ??

``ဟာ... အားနာစရာကြီးကွာ၊ အဲဒီ လိုဆိုတော့လည်း မင်းမိန်းမက

ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ??

``ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်ထားရင် ပြီးတာပဲ??

အေးခန့်က ပြုံးရင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လေကတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်ကာနေ၏ ။ တစ်ခါတစ်ခါ သင်းပျံ့ရှတသော
လိမ္မော်ရနံ့လေးများ ကို ရှူရိုက်မိလေသည်။

မနက်အိပ်ရာထတော့ (၈)နာရီတောင် ခွဲပြီ။ တောင်ပေါ်ဒေသ ဖြစ်၍
နှင်းမကွဲသေ။ အေးခန့်က အိပ်ရာမှ ထပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။
အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ ။ ထို့နောက် မျက်နှာသစ်ရန်
အိမ်ရှေ့အုတ်ကန်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့၏ ။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်တက်ကာ
ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ထုတ်၍ သုတ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်

ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်၏။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်၍
ဘယ်သူမှ မတွေ့သေးတာကြောင့် အသံပြုလိုက်၏။

‘‘အောင်ကြီးရေ... အောင်ကြီး??

‘‘.....’’

‘‘အောင်ကြီးရေ??

ခဏကြာသည်အထိ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ။

‘‘ဘယ်များ ရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်?? ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း
အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းအထွက်တွင် အေးဘုံ ခြံထဲ ဝင်လာတာနှင့် သွားတိုး၏။
အေးဘုံက လက်ထဲက ဈေးခြင်းတောင်းကို တံတောင်ဆစ်ချိုးတွင်
တစ်ချက်ချိတ်လိုက်ကာ ခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ ပြန်အလှည့်တွင် အေးခန့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၍
အေးခန့်က...

‘‘အေးဘုံ ဈေးကပြန်လာတာလား??

အေးဘုံက မပြုံးမရယ် မျက်နှာနှင့် တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ...

‘‘ဟုတ်တယ်??

‘‘ဒါနဲ့ အောင်ကြီးရော ဟင်??

‘‘ဒီအချိန် ရှင့်သူငယ်ချင်း ခြံထဲမှာ ရှိမှာ ပေါ့??

အေးခန့်က အေးဘုံစကားကို တစ်ချက်တွေ့၍

‘‘ခြံထဲမှာ ဟုတ်လား၊ ဪ... အလုပ်သမားတွေ ကို

သွားပြီးကြီးကြပ်နေတာ ထင်တယ်။

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အလုပ်သွားလုပ်နေတာ။”

အေးဘုံက ထိုသို့ ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

အေးခန့်တစ်ယောက်သာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့၏။ အောင်ကြီးက ခြံပိုင်ရှင်သူဌေး ဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် အလုပ်သမား မငှားဘဲ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရပါလိမ့်ဟု နားမလည်နိုင်စွာ တွေးနေမိလေသည်။ ထို့နောက် သူလည်း ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ခြံအလယ်ကောင်တွင် အပင်ကအရွက်တွေ ကို ကပ်ကြေးနှင့် ညှပ်နေသော အောင်ကြီးကို သွားတွေ့ သည်။

အောင်ကြီးက အေးခန့်ကို တွေ့ သွားတော့...

“ဟာ... ဟေ့ကောင် အခုမှ နိုးတာလား။”

“နိုးတာတော့ ခုနလေးက၊ အခု မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီးတော့၊ အဲဒါ မင်း ခြံထဲဆင်းသွားတယ် ဆိုတာနဲ့ လိုက်လာတာ။”

“ဪ... ဘာစားပြီးပြီလဲ။”

“ဘာမှ မစားရသေးဘူး။”

“ဟင်... မင်းကို အေးဘုံက ဘာမှ မကျွေးဘူးလား။”

“သူတောင် ခုနလေးကမှ ဈေးကပြန်လာတာ။”

“တောက်... ဒီမိန်းမတော့ကွာ ဈေးကို စောစောစီးစီး မသွားဘူး။”

အောင်ကြီးက သူ့မိန်းမကို ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရပုံစံ လုပ်၏။ အေးခန့်က တစ်ချက်ပြီး၍ ...

“အမလေး... အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအကြောင်း ငါ မသိရင်ခက်မယ်၊ အခု မင်းကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား။”

‘ဒါလေး တစ်ချက်နှစ် ချက် ညှပ်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ??

‘ဒါဆိုလည်း အမြန်လုပ်၊ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ရအောင်??

‘OK’

အောင်ကြီး မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။ သို့သော် ခဏသာကြာသည်
မျက်နှာပြန်ညှိုးသွား၍ အေးခန့်က...

‘ငါ တိုက်မှာ ပါကွာ??

အောင်ကြီးက ရှက်ရယ်တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ...

‘ခြံထဲဆင်းလာတယ်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံထည့်မလာလို့ပါကွာ??

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

‘မင်းက ခြံပိုင်ရှင် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လုပ်နေရသလားကွ၊

အလုပ်သမားလေး ဘာလေး ငှားမထားဘူးလား??

‘ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ကွ??

‘ဘယ်လို??

‘အဲ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံအလကားကုန်တယ်လို့ ပြောတာပါ၊

ဒီလိုကွာ မင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြရရင် ငါတို့လုပ်ငန်းက

အသီးသီးတဲ့အချိန်လောက်ပဲ အလုပ်သမား များများ စားစား လိုတာကွ၊

တခြားအချိန်တွေ ဆို သိပ်မလိုဘူး၊ တော် ရုံတန်ရုံလောက်ကတော့

ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတယ်လေကွာ၊ အဟဲ.. အလုပ်ကလေး

ဘာလေးလုပ်တော့ ကျန်းမာရေး နဲ့ ညီညွတ်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား??

အေးခန့်က ခေါင်းညိတ်ရ၏။ သူလည်း လိမ္မော်ခြံအကြောင်း
နားမလည်၍ အောင်ကြီးပြောတာ ဟုတ်သော် ရှိ မဟုတ်သော် ရှိ
နားထောင်နေရသည်။

အောင်ကြီးက ဆမူဆာတစ်ခု ကောက်ကိုင်၍ ပလုပ်ပလောင်း
စားလိုက်ကာ...

‘‘ဒါပေမယ့် မင်းပြောသလို ငါလည်း အလုပ်သမားငှားဖို့
စဉ်းစားထားပါတယ်၊ အရာအားလုံး ငါတစ်ယောက်တည်း လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူးလေ
သိတယ်မလား၊ အခုချိန်ကတော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့ ငါရှိနေလို့၊ ငါကလည်း
တခြားကိစ္စတွေ နဲ့ ဟိုသွားဒီသွားဆိုတော့ မင်းပြောသလို ငှားဖို့
စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။

ဟု မယုတ်မလွန်းလေး ဆိုလိုက်လေသည်။ အေးခန့်က ဘာမှ
ဆက်မမေးဘဲ ပြုံးကာနေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး
ဆိုင်မှထွက်ခဲ့လိုက်ပါ၏။

လမ်းရောက်တော့ အောင်ကြီးက...

‘‘မင်း စာမရေး သေးဘူးလား၊ ဘာဇာတ်လမ်းတွေ ရေး ဖို့
စဉ်းစားထားလဲ။

အေးခန့်က ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍ ...

‘‘အေးဆေးပေါ့ကွာ။ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အောင်ကြီးက ဆက်ပြီး...

‘‘ဒါနဲ့ မင်းကလောင်နာမည် က ဘာလဲ။

အေးခန့် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွား၏။ ထို့နောက်
ခပ်အေးအေးလေသံနှင့်...

``နောက်တော့ မင်းသိရမှာ ပေါ့။

``မင်းတို့စာရေး ဆရာတွေ က သိပ်လျှို့ဝှာပဲနော်။

ဟု အောင်ကြီးက ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

